

[Pürschel.]

Dernæst vil jeg gerne gøre en enkelt Bemærkning til den højtærede Forsvarsminister. Jeg vil gerne spørge ham, om han ikke kunde tænke sig — der er jo nogen, der siger, at nye Koste fejer bedst, og hvis man kan tillade sig som militær Embedsmand at bruge et saa respektstridigt Udtryk om sin højeste Foresatte, vil jeg gerne sige, at i denne Forbindelse er han jo en ny Kost —, jeg vil altsaa gerne tillade mig at spørge, om han ikke kunde tænke sig at overveje det Spørgsmaal, om man ikke her i Landet skulde forberede, som man har gjort det saa mange andre Steder, et passivt Forsvar mod Gasangreb. Ministeren vilde derved komme i den behagelige Stilling at være paa Linie med, hvad man fra Genève anbefaler, i Modsætning til Afrustningsforslaget, der som bekendt ligger stik mod den Linie, der følges under Afrustningskonferencen i Genève. Det skal jeg ikke ved denne Lejlighed komme nærmere ind paa, medmindre nogen skulde finde paa at modsige dette, saa skal jeg tillade mig at dokumentere det. Men jeg kan ikke tænke mig, at Regeringspartiernes Afsky for Krig og Giftgas og al den Slags Djævelskab gaar saa vidt, at de mener, at man end ikke passivt bør søge at unddrage sig Følgerne. Det vilde i Sandhed være en Fredsvenlighed, som vilde kunne faa skæbnesvangre Følger. Der er al mulig god Grund til at overveje disse Spørgsmaal. Det internationale Røde Kors har henledet Opmærksomheden derpaa, vist, hvor meget der kan gøres ved forholdsvis smaa Midler for at muliggøre det for en Befolkning dog at klare sig nogenlunde under et saadant Angreb, og det er efter min Mening uforvarsvarligt, at de Folk, der har Ansvaret for Landets Forsvar — enten det nu passer dem eller ikke passer dem at kalde det for et Forsvar —, at de intet har gjort paa dette Omraade.

Jeg foretager saa et Spring op til Færrøerne, hvor der i denne Tid kæmpes om et Folketingsmandat. Der har Hr. Patursson, der jo er Medlem af det andet høje Ting og i sin Tid har tilhørt et af Regeringspartierne, udtalt, at han var bemyndiget til at sige, at hvis Norge sejrede i Haag, vilde Færringerne frit kunne drive deres Næringsvirksomhed paa Østgrønlands norske Territorium, uhindret baade af Monopol og af Territorialgrænsen. Nu er Hr. Patursson jo en Mand, hvis Ord man skal behandle med en vis Varsomhed, men jeg synes alligevel, at en saadan Udtalelse giver Anledning til at

spørge: Fra hvem har han denne Bemyndigelse? Det maa jo haabes, at det er uansvarlige Kredse i Norge, der staaer bagved disse Indgreb i et andet Lands indre Forhold, men jeg synes, der er Grund til at have Opmærksomheden henvendt derpaa og søge at faa klaret, hvad der ligger bag ved dette.

Medens jeg er ved Statsministeren, hvem dette jo naturligt paahviler, vil jeg gerne gøre en Bemærkning om det Frisind, han har demonstreret ved at give Trotzky Lejlighed til at tale her. Det var jo Statsministeren, som vi netop kender ham saa godt, der talte, da han sagde, at det var jo fuldkommen forkert at sammenligne det, der var sket, da Goebbels ikke kom ind i Landet, med det, der nu skete, da Trotzky kom ind, thi der var ingen, der havde nægtet Goebbels Indrejsetilladelse, han havde netop Indrejsetilladelse, hvor kunde man saa sammenligne disse to Ting. De var ganske ens stillet: Trotzky fik det, og Goebbels havde det, og den ene kom, og den anden kom ikke! Hvor er Oppositionens Angreb dog urimelige! Og hvor virker det overbevisende, naar Statsministeren taler saaledes! Og saa siger han, den højtærede Statsminister, at man befrygtede Uroligheder, og saa talte Politidirektøren og andre med Studenterforeningens Ledelse. Og andre! Hvem var disse „andre“? Det var Udenrigsministeren. Er det ikke en ejendommelighed Maade for en Statsminister at omtale sin Udenrigsminister paa? Der er en Paragraf i den militære Straffelov, som forbyder at omtale Undermænd paa haanende Maade. Den gælder lykkeligvis ikke for Statsministeren, ellers vil jeg nok sige: at omtale den højtærede Udenrigsminister som „andre“ — det kan bringe selv et saa blidt Gemyt som mit i Oprør, det maa jeg sige. Og hvad sagde man saa til Studenterforeningen? Ja, det var saa stærke Ord, at Studenterforeningens Ledelse straks følte, at her stod den overfor et Tryk, den maatte bøje sig for — og saa kom Goebbels ikke til at tale. Og nu siger Statsministeren, at for det første var Trotzky en ulykkelig Mand — det ser jeg nu bort fra, for det vedkommer ikke i nogen videre Grad den danske Offentlighed —, og dernæst var Roen jo sikret. Ja, det er jo ikke saa underligt, at Roen var sikret, naar man satte omtrent lige saa mange Politibetjente til at passe paa ham, som der var Tilhørere — saa kan Roen jo sagtens være sikret. Men Statsministeren maa have glemmt, at under Goebbels-Affæren sagde Politidirektøren og 1ste Politiinspektør